

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Josefem Strakou ve věci

žalobkyně: **F. R.**
státní příslušnice Filipínské republiky
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1
proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 3. 2023, č. j. CPR-1470-2/ČJ-2023-930310-V223,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 13. 3. 2023, č. j. CPR-1470-2/ČJ-2023-930310-V223, a rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, ze dne 28. 11. 2022, č. j. KRPA-381144-8/ČJ-2022-000022-50, se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta, na náhradě nákladů řízení částku ve výši 18 580,50 Kč.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně je státní občanka Filipín, na území České republiky pobývala na základě zaměstnanecké karty platné do 30. 6. 2023. V srpnu 2022 žalobkyně oznámila Ministerstvu vnitra (dále jen „ministerstvo“) změnu zaměstnavatele s tím, že její dosavadní pracovní poměr byl rozvázán dohodou a že uzavřela pracovní smlouvu s novým zaměstnavatelem. Ministerstvo toto oznámení posoudilo, avšak shledalo, že žalobkyně podmínky pro změnu zaměstnavatele nesplňuje, neboť své oznámení o změně zaměstnavatele učinila až po předpokládaném nástupu, ačkoliv tak měla učinit nejméně 30 dnů před takovou změnou. O tomto nevyhovujícím posouzení ministerstvo vyrozumělo žalobkyni prostřednictvím sdělení ze dne 7. 10. 2022, č. j. OAM-65119-5/ZM-2022 (dále jen „**negativní sdělení ministerstva**“).
2. Dne 11. 10. 2022 ministerstvo – v návaznosti na své negativní sdělení – udělilo žalobkyni výjezdní příkaz, jehož platnost byla stanovena do 27. 11. 2022.
3. Dne 7. 11. 2022 podala žalobkyně proti negativnímu sdělení ministerstva žalobu podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a to ke zdejšímu soudu, který žalobu zaevidoval pod sp. zn. 43 A 90/2022.
4. Dne 28. 11. 2022 se žalobkyně dostavila na odbor cizinecké policie spadající pod Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „cizinecká police“), aby vyřešila svou pobytovou situaci s ohledem na uplynutí platnosti uděleného výjezdního příkazu. Cizinecká police žalobkyni vyslechla a provedla lustraci její osoby v příslušných databázích a v návaznosti na poznatky z toho získané vydala ještě téhož dne rozhodnutí č. j. KRPA-381144-8/ČJ-2022-000022-50 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), jímž s odkazem na § 50a odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 240/2022 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložila žalobkyni povinnost opustit území členských států Evropské unie, a to nejpozději do 40 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Cizinecká policie odůvodnila svůj postup tím, že žalobkyně není držitelem žádného platného oprávnění k pobytu na území, a nesvědčí ji ani žádná fikce pobytu, přičemž od uplynutí platnosti výjezdního příkazu pobývá na území neoprávněně. Cizinecká policie neshledala důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění, neboť vzal v potaz, že se jedná pouze o jediný den nelegálního pobytu a že žalobkyně sama přišla svou situaci řešit. Zároveň však přihlédla k tomu, že žalobkyně v důsledku absence oprávnění k pobytu porušuje zákon o pobytu cizinců, a navíc při podání vysvětlení sama uvedla, že vycestovat do země původu (na Filipíny) může, že jí tam nic nehrozí a že tam má i rodinu, ke které by se vrátila. Posledně zmiňovanou okolnost cizinecká policie vzala v úvahu i při poměřování dopadů do soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, přihlédla též ke zdravotnímu stavu žalobkyně a k tomu, že může požádat o povolení k pobytu i v jiných zemích. Rovněž zohlednila, že žalobkyně v České republice nemá – na rozdíl od Filipín – nikoho z rodiny ani blízkou osobu, ani zde nemá žádný pravidelný příjem a žije zde z úspor, a tedy se pro svou rodinu v zemi původu stává spíše zátěží. S ohledem na uvedené cizinecká policie shledala, že jsou dány podmínky pro uložení povinnosti opustit území coby nejmírnějšího opatření, k němuž je možno přistoupit, a s nímž na rozdíl od správního vyhoštění nejsou spojeny jiné negativní důsledky.
5. Žalobkyně se proti prvostupňovému rozhodnutí bránila odvoláním, o němž byl příslušná rozhodnout žalovaná. Nicméně ještě předtím, než žalovaná o odvolání rozhodla, došlo u

zdejšího soudu k meritornímu posouzení žaloby proti negativnímu sdělení ministerstva. Soud svým rozsudkem ze dne 7. 2. 2023, č. j. 43 A 90/2022 – 79 (dále jen „**rozsudek 43 A 90/2022**“), negativní sdělení ministerstva zrušil. Soud připustil věcný přezkum negativního sdělení ministerstva, neboť i když uvedené sdělení vydáno mimo správní řízení (tedy jako úkon podle části čtvrté správního řádu), tak materiálně jde o správní rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 29. 10. 2015, č. j. 5 Azs 89/2015 - 30]. V rámci věcného přezkumu soud sice připustil, že žalobkyně skutečně učinila oznámení o změně zaměstnavatele až po uplynutí zákonné lhůty 30 dnů, zároveň však zohlednil, že i kdyby toto oznámení učinila včas, tak vzhledem k nedostatečné součinnosti ministerstva jí byla do značné míry odepřena možnost případného opakovaného podání. Ministerstvo totiž ve svém negativním sdělení dostatečně nevyjevilo veškeré nedostatky, které brání splnění podmínek pro změnu zaměstnanecké karty, čímž žalobkyni neposkytlo dostatečnou součinnost k případnému odstranění vad a jednalo v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů. Rozsudek 43 A 90/2022 nabyl právní moci dne 9. 3. 2023.

6. Dne 13. 3. 2023 žalovaná rozhodla meritorně o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, přičemž rozhodnutím specifikovaným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „**napadené rozhodnutí**“) odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Žalovaná se ztotožnila se závěrem cizinecké policie, že od doby uplynutí platnosti výjezdního příkazu pobývá žalobkyně na území neoprávněně. Rovněž se ztotožnila s jejím hodnocením přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života.
7. Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně správní žalobu, jež je předmětem nynějšího přezkumu.

II. Obsah podání účastníků

8. Žalobkyně namítá, že správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav, neboť v řízení o uložení povinnosti zahajovaném z moci úřední měly i bez návrhu zkoumat všechny okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch účastníka. To však v rozporu s požadavky dle § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) neučinily. V tomto případě je takovou opomenutou okolností především rozsudek 43 A 90/2022, k jehož vydání došlo ještě před vydáním napadeného rozhodnutí a v němž byla potvrzen nezákonnost negativního sdělení ministerstva, čímž došlo ke znovunabytí žalobkynina pobytového oprávnění. K této skutečnosti však žalovaná vůbec nepřihlédla a zatížila napadené rozhodnutí zásadní vadou, neboť nerefletovala změnu skutkových okolností v průběhu odvolacího řízení. Stav soudního řízení byl přitom pro žalovanou snadno ověřitelný z veřejně přístupných zdrojů, zvláště když o probíhajícím řízení věděla, neboť žalobkyně se o něm v průběhu řízení zmínila a uvedla též spisovou značku. Porušení povinnosti zkoumat všechny okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch účastníka spatřuje žalobkyně též v tom, že cizinecká police vycházela pouze z protokolu o podání vysvětlení a jen na základě něj přistoupila k vydání rozhodnutí, aniž by obstarala jiné podklady či učinila jakákoliv další zjištění k naplnění zásady materiální pravdy.
9. Žalobkyně dále namítá, že nebyly dostatečně zjištěny veškeré skutečnosti podstatné pro posouzení dopadů napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. V samotném protokolu o podání vysvětlení, jenž představoval jediný podklad pro vydání rozhodnutí, bylo zachyceno velké množství individuálních skutkových okolností majících nezanedbatelný vliv na poměry žalobkyně, jako závislost její rodiny v zemi původu na její

osobě i poskytnutí úvěru na území České republiky a nutnosti jeho splácení. Správní orgány však k těmto specifickým okolnostem dostatečně nepřihlédly. Žalobkyně rovněž nesouhlasí s věcným posouzením přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, neboť má za to, že převážná část odůvodnění napadeného rozhodnutí je v této otázce v rozporu se skutečným stavem věci a není dostatečně proporcionální, čímž jsou zkrácena její základní práva na soukromý a rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy a čl. 10 odst. 2 Listiny.

10. Žalovaná s žalobou nesouhlasí. Odkazuje primárně na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž vypořádala všechny odvolací námitky, jež se v zásadě neliší od těch žalobních. Současně shrnula výsledky lustrací v policejních evidencích, v nichž je zaznamenán přehled oznámení o změnu zaměstnavatele podaný žalobkyní, přičemž negativní sdělení ministerstva bylo vydáno zřejmě proto, že nebyla splněna podmínka osobního podání dle § 169d zákona o pobytu cizinců. Nebyla-li žádost podána v souladu se zákonem o pobytu cizinců, nemohla vzniknout ani fikce pobytu ve smyslu § 47 téhož zákona, a to ani poté, co došlo ke zrušení negativního sdělení rozsudkem 43 A 90/2022. Navíc žalobě v uvedené věci ani nebyl přiznán odkladný účinek. Dle žalované tedy i navzdory existenci rozsudku 43 A 90/2022 byly v době vydání napadeného rozhodnutí splněny podmínky dle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Pokud jde o posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, má žalovaná za to, že se touto otázkou vypořádala v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobu navrhuje zamítnout.
11. Na vyjádření žalované zareagovala žalobkyně replikou. Je přesvědčena, že vyjádření žalované potvrzuje žalobní bod brojící proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu. Analyzuje žalovanou zmiňované ustanovení § 169d zákona o pobytu cizinců, přičemž má za to, že z něj nevyplývá povinnost osobního podání. Žalobkyně připouští, že jí po podání oznámení o změně zaměstnavatele nevznikla fikce pobytu dle § 47 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, ale až do vyřízení podaného oznámení byla držitelem platné zaměstnanecké karty ve smyslu § 63 odst. 1 ve spojení s § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Nabytím právní moci rozsudku 43 A 90/2022 byl tento stav navrácen. Ačkoliv žalobkyni ke dni 31. 7. 2022 skončil pracovní poměr, podala v době 60 dnů od skončení posledního pracovního poměru oznámení o změně zaměstnavatele, čímž podle § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců odvrátila nepříznivý následek, který spočívá v zániku pracovního poměru *ex lege*. Negativní sdělení ministerstva je přitom rozhodnutím v materiálním slova smyslu, které autoritativně určuje, jaké účinky ze zákona nastanou. Došlo-li tedy k jeho zrušení rozsudkem 43 A 90/2022, pak od právní moci uvedeného rozsudku bylo třeba na žalobkyni nahlížet jako na cizinku, která podala oznámení o změně zaměstnavatele v době 60 dnů před skončením pracovního poměru, přičemž o tomto oznámení nebylo dosud stále rozhodnuto. V době vydání napadeného rozhodnutí tedy žalobkyně byla držitelkou platné zaměstnanecké karty, proto měla žalovaná přistoupit ke zrušení prvostupňového rozhodnutí.

III. Posouzení věci soudem

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou po vyčerpání řádných opravných prostředků a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, jimiž je podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť účastníci s tímto postupem vyslovili souhlas (§ 51 s. ř. s.).

13. Mezi účastníky není sporu o tom, že ještě před vydáním napadeného rozhodnutí došlo k vydání rozsudku 43 A 90/2022, jehož následkem bylo zrušení negativního sdělení ministerstva (a to k okamžiku 9. 3. 2023, kdy zmiňovaný rozsudek nabyl právní moci). Podstatou sporu je otázka, zda současně se zrušením negativního sdělení ministerstva došlo i k „obživení“ původního pobytového oprávnění. Pokud nikoliv, byl by postup žalované správný a žaloba by byla nedůvodná. Pokud by však zrušení negativního sdělení ministerstva nemělo za následek znovunabytí dříve zaniklého pobytového oprávnění, pak by napadené rozhodnutí nemohlo obstát, neboť v době jeho vydání by žalobkyně disponovala platným pobytovým titulem, tudíž by jí nemohla být uložena povinnost opustit území.
14. Soud dává zapravdu žalobkyni, že v důsledku zrušení negativního sdělení ministerstva ke znovunabytí dříve zaniklého pobytového oprávnění skutečně došlo, a to z následujících důvodů:
15. Jak již bylo zmíněno v úvodu, poslední pobytový titul, jímž žalobkyně disponovala, představovala zaměstnanecká karta, jejíž platnost měla původně skončit až dne 30. 6. 2023. Doba této platnosti však byla ovlivněna tím, že žalobkyně rozvázala pracovní poměr s předchozím zaměstnavatelem, aby mohla navázat pracovní poměr se zaměstnavatelem novým. Okamžikem rozvázání pracovního poměru se však aktivovalo ustanovení § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož **„[p]latnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovněprávní vztah splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 7 až 10; to neplatí, pokud se jedná o cizince uvedeného v § 98 zákona o zaměstnanosti“** (zvýraznění zde i dále doplněno soudem). Jinak řečeno, v okamžiku, kdy došlo k rozvázání pracovního poměru, k němuž byla vydána zaměstnanecká karta s platností původně do 30. 6. 2023, započal běh doby 60 dnů, po jejímž uplynutí by platnost této zaměstnanecké karty skončila, a to bez ohledu na to, do kdy tato platnost byla původně stanovena. Pro nyní posuzovanou věc je ovšem velmi důležité navazující ustanovení § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců **„[o]dstavec 1 se nepoužije, jestliže cizinec před uplynutím doby uvedené v odstavci 1 učiní oznámení podle § 42g odst. 7 nebo podá žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem v souladu s podmínkami stanovenými tímto zákonem.“** To znamená, že pokud cizinec ještě před uplynutím doby 60 dnů od ukončení pracovního poměru učiní oznámení o změně zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele, pak uplynutím inkriminované doby 60 dnů k zániku platnosti zaměstnanecké karty nedojde.
16. Z průběhu řízení ve věci sp. zn. 43 A 90/2022 je přitom soudu známo, že žalobkyně pracovní poměr k předchozímu zaměstnavateli rozvázala dohodou, jejíž účinnost byla sjednána ke dni 31. 7. 2022 (viz též odst. 11 rozsudku 43 A 90/2022). Od tohoto data tedy v souladu se shora citovaným § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců začala plynout doba 60 dnů, po jejímž uplynutí by skončila platnost dosavadní zaměstnanecké karty. Žalobkyně však ještě před jejím uplynutím (konkrétně dne 15. 8. 2022) učinila vůči ministerstvu oznámení o změně zaměstnavatele. Tím došlo k aktivaci § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, čímž se odvrátily důsledky plynoucí z odst. 1 téhož ustanovení spojené se zánikem platnosti původní zaměstnanecké karty v důsledku uplynutí doby 60 dnů od skončení posledního pracovního poměru.
17. Na tomto místě je nutno zdůraznit, že z hlediska trvání platnosti původní zaměstnanecké karty není podstatné, zda žalobkyně při oznámení o změně zaměstnavatele dodržela lhůtu

§ 42g odst. 7 věty první zákona o pobytu cizinců, tj. zda oznámení dle učinila ve lhůtě 30 dnů před nástupem do zaměstnání. Dodržení posledně zmiňované 30denní lhůty může mít význam leda pro posouzení důvodnosti tohoto oznámení (což v této věci bylo stěžejním důvodem pro negativní sdělení ministerstva), nemá však vliv na zánik platnosti původní zaměstnanecké karty. Pro uchování platnosti původní zaměstnanecké karty je totiž podstatné dodržet dobu 60 dnů stanovenou v § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť související § 63 odst. 3 téhož zákona zcela jednoznačně stanoví „*před uplynutím doby uvedené v odstavci 1.*“ To ostatně potvrdil i NSS v rozsudku ze dne 17. 9. 2021, č. j. 8 Azs 56/2021 – 41, odst. 17, kdy vyložil, že původní zaměstnanecká karta „*zaniká uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovní vztah splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) téhož zákona na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 7 až 10 téhož zákona. Výjimku z tohoto pravidla pak představuje mj. situace, kdy cizinec před uplynutím této doby [sic!] učiní oznámení podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců (§ 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců)*“ [zvýraznění opět doplněno zdejším soudem].

18. Lze tedy shrnout, že došlo-li ke skončení žalobkynina pracovního poměru dne 31. 7. 2022, pak v důsledku této skutečnosti by platnost její původní zaměstnanecké karty zanikla k datu 30. 9. 2022, tedy po uplynutí 60 dnů počítaných od data skončení pracovního poměru. Jelikož žalobkyně podala dne 15. 8. 2022 vůči ministerstvu oznámení o změně zaměstnavatele, tedy ještě před uplynutím doby 60 dnů od skončení pracovního poměru, nastoupil režim § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, v jehož důsledku nemohlo samotné uplynutí inkriminované doby přivodit zánik původní zaměstnanecké karty. Pobytový titul touto kartou založený tudíž zůstal v důsledku učinění příslušného oznámení nadále zachován. To znamená, že žalobkyně po celou dobu, kdy ministerstvo vyřizovalo její oznámení o změně zaměstnavatele, setrvala na území legálně (na základě platného pobytového titulu).
19. Na trvání shora popsaného režim mělo zásadní vliv až vyřízení oznámení o změně zaměstnavatele, k němuž dochází vydáním sdělení podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců. Tímto sdělením je totiž autoritativně postaveno najisto, zda podané oznámení splňuje všechny zákonné požadavky, nebo zda se na něj hledí, jako by učiněno nebylo, a tedy zda nastane zánik platnosti zaměstnanecké karty (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 9. 2021, č. j. 8 Azs 56/2021 - 41, odst. 17). Pro nyní posuzovanou věc je tímto klíčovým mezníkem datum 7. 10. 2022, kdy ministerstvo vyřídilo oznámení žalobkyně vydáním negativního sdělení. Tím bylo autoritativně deklarováno, že se na žalobkynino oznámení hledí, jakoby nebylo učiněno, čímž přirozeně skončil i režim § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a spolu s ním i platnost původní zaměstnanecké karty. Okamžikem doručení negativního sdělení ministerstva tedy žalobkyně skutečně pobývala na území bez platného pobytového titulu.
20. Bylo-li však negativní sdělení ministerstva následně zrušeno rozsudkem 43 A 90/2022, došlo tím k „odklizení“ právních důsledků vyvolaných negativním sdělením. Právní mocí rozsudku 43 A 90/2022 se tedy věc vrátila do stavu, který tu byl před vydáním negativního sdělení ministerstva, tedy opět „obživnul“ režim § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a společně s ním i dosavadní platnost původní zaměstnanecké karty. To znamená, že od data 9. 3. 2023, kdy rozsudek 43 A 90/2022 nabyl právní moci, bylo nutno na situaci žalobkyně nahlížet stejně jako v období mezi 15. 8. 2022 a 7. 10. 2022, tedy že jde o cizínku oznamující změnu zaměstnavatele, které až do doby vyřízení podaného oznámení trvá platnost původní zaměstnanecké karty. Soud proto dává žalobkyni zapravdu, že okamžikem právní moci

rozsudku 43 A 90/2022 došlo na její straně ke znovunabytí dříve zaniklého pobytového oprávnění.

21. Došlo-li k vydání napadeného rozhodnutí dne 13. 3. 2023, stalo se tak již v době, kdy byl rozsudek 43 A 90/2022 pravomocný (od data 9. 3. 2023), čímž byl i zpětně nastolen stav, který tu existoval ještě před vydáním negativního sdělení ministerstva, kdy žalobkyně disponovala pobytovým titulem na základě přetrvávající platnosti původní pobytové karty. Disponovala-li žalobkyně platným pobytovým titulem, pak logicky nemohla být naplněna hypotéza § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, podle něhož se rozhodnutí o povinnosti opustit území vydá „*cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění.*“ Pro uložení povinnosti opustit území dle citovaného ustanovení tedy v době vydání napadeného rozhodnutí nebyly splněny zákonné podmínky.
22. Soud nepřehlíží, že pravomocný rozsudek 43 A 90/2022 byl vydán až v průběhu odvolacího řízení před žalovanou, zatímco v průběhu prvostupňového řízení před cizineckou policií ještě neexistoval. V době vydání prvostupňového rozhodnutí tedy byly podmínky pro uložení povinnosti opustit území skutečně naplněny. To ovšem nemění nic na tom, že řízení na prvním stupni tvoří s navazujícím odvolacím řízením jeden celek (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008 - 73, či ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 - 25, odst. 16), přičemž pro soudní přezkum je klíčový skutkový a právní stav v době rozhodování správního orgánu, který rozhodoval v posledním stupni, neboť teprve tímto (druhostupňovým) rozhodnutím se celé řízení (pravomocně) ukončuje (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s rozsudkem NSS ze dne 30. 3. 2020, č. j. 4 Azs 462/2019-46, odst. 20). Ve vztahu k posuzované věci je tedy podstatný skutkový a právní stav v době rozhodování žalované, nikoli cizinecké policie. V okamžiku vydání napadeného rozhodnutí přitom již existoval pravomocný rozsudek 43 A 90/2022 závazně rušící negativní sdělení ministerstva, tedy zde byl stav odpovídající nevyřízenému oznámení o změně zaměstnavatele, a tedy žalobkyni svědčil pobytový titul na základě přetrvávající platnosti původní zaměstnanecké karty dle režimu § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
23. Soud rovněž souhlasí s žalobkyní, že žalovaná se o vydání rozsudku 43 A 90/2022 mohla dozvědět relativně snadno. Žalobkyně totiž v průběhu odvolacího řízení (viz str. 2 doplnění odvolání ze dne 19. 12. 2022) žalovanou výslovně upozornila na to, že podala žalobu proti negativnímu sdělení ministerstva, a sdělila též příslušnou spisovou značku. Žalovaná tudíž disponovala informací, že je vedeno soudní řízení, jehož výsledek mohl mít vliv na meritorní posouzení odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Bylo tedy na žalované, aby si ještě předtím, než předala stejnopis napadeného rozhodnutí k vypravení, ověřila, zda ve věci sp. zn. 43 A 90/2022 již bylo soudem v mezidobí rozhodnuto (ať už přímým dotazem ke zdejšímu soudu, či prostřednictvím veřejného vyhledávače na webu www.justice.cz). Jde pouze k její tíži, že toto ověření neprovedla.
24. Soud tedy uzavírá, že v době vydání napadeného rozhodnutí již existoval zásadní posun ve skutkovém stavu, neboť došlo k vydání pravomocného rozsudku 43 A 90/2022 rušícího negativní sdělení ministerstva, čímž došlo k „obživnutí“ platnosti původní zaměstnanecké karty. Žalobkyně tedy v době rozhodování žalované disponovala platným pobytovým titulem a na území pobývala oprávněně. Nemohla jí proto být uložena povinnost opustit území z důvodu, že není držitelem platného oprávnění k pobytu ve smyslu § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Nebyly-li splněny zákonné podmínky k uložení povinnosti

opustit území, nemohla žalovaná logicky přistoupit k potvrzení prvostupňového rozhodnutí, které přesně tento druh povinnosti ukládá. Pakliže tak učinila, vydala napadené rozhodnutí v rozporu se zákonem, proto jej soud musel zrušit a vrátit věc žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, odst. 4 s. ř. s.). Jelikož v době rozhodování žalované již nebyl dán prostor pro potvrzení prvostupňového rozhodnutí, přistoupil soud též k jeho zrušení (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).

25. Pro úplnost soud poznamenává, že nepřehlédl, že po podání žaloby v nyní posuzované věci (tj. věci sp. zn. 50 A 6/2023) došlo ve věci žalobkyně k dalšímu procesnímu vývoji, kdy po zrušujícím rozsudku 43 A 90/2022 ministerstvo opět posoudilo oznámení žalobkyně o změně zaměstnavatele, a to opět s nevyhovujícím výsledkem (jde o tzv. opakované sdělení o nesplnění podmínek ze dne 30. 3. 2023, č. j. OAM-65119-16/ZM-2022, MV-197176-11/OAM-2022). Proti tomuto opakovanému sdělení ministerstva je rovněž podána žaloba, která je u zdejšího soudu evidována pod sp. zn. 41 A 29/2023 a řízení o ní stále probíhá. Tyto skutečnosti (až již opakované negativní sdělení či podání žaloby proti němu) však nemají vliv na posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí v nyní posuzované věci, neboť nastaly až po jeho vydání. Jak ovšem bylo již opakovaně zdůrazňováno, pro soudní přezkum je podstatný skutkový a právní stav, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), resp. který tu byl před pravomocným skončením řízení o uložení povinnosti opustit území (podrobněji viz odst. 22 výše).
26. Jelikož soud shledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, je vypořádání ostatních žalobních námitek v zásadě již nadbytečné. Přesto považuje za vhodné se k nim vyjádřit:
27. Soudu není zřejmé, kam žalobkyně mířila, když namítala, že si cizinecká policie měla obstarat i jiné podklady a učinit další zjištění, resp. mu není zřejmé, o jaké druhy konkrétních podkladů či zjištění by se v daném případě mělo jednat. Současné není pravdou, jak tvrdí žalobkyně, že by cizinecká policie vycházela výlučně z protokolu o podání vysvětlení, neboť podkladem pro vydání prvostupňového rozhodnutí byly též lustrační výpisy z pobytových evidencí. Skutečnosti z těchto podkladů vyplývající přitom nasvědčovaly tomu, že v době rozhodování cizinecké policie byl totiž skutkový stav skutečně takový, že žalobkyně platným pobytovým titulem nedisponovala. K zásadní změně skutkového stavu došlo až v důsledku vydání rozsudku 43 A 90/2022, což ovšem nastalo až v průběhu odvolacího řízení, kdy věc již byla v režii žalované. Vůči postupu cizinecké policie během řízení na prvním stupni však soud nemá v zásadě co vytknout.
28. Pro posuzovanou věc není podstatné vyřešení otázky, zda oznámení o změně zaměstnavatele vyžaduje osobní podání ve smyslu § 169d zákona o pobytu cizinců či nikoliv. Tato otázka může mít vliv leda na posouzení zákonnosti sdělení ministerstva, o které však soud nyní nerozhoduje. Argumentovala-li žalovaná, že zde nedošlo ke vzniku fikce pobytu ve smyslu § 47 odst. 7 zákona o pobytu cizinců (tj. v důsledku podání žádosti před uplynutím lhůty zaměstnanecké karty), pak to je sice pravda, avšak toto žalobkyně vůbec nerozporovala, naopak v replice výslovně připustila, že fikce pobytu dle zmiňovaného ustanovení jí nevznikla. Její žalobní argumentace se zakládala na tvrzení odlišného pobytového titulu – tj. trvající platnosti původní zaměstnanecké karty v rámci režimu § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců -, jenž v době rozhodování žalované skutečně existoval (resp. byl znovunabyt).
29. Pokud jde o posouzení přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života, tak s touto otázkou se správní orgány obou stupňů vypořádaly dostatečně. Namítá-li žalobkyně, že se správní orgány dostatečně nezabývaly okolnostmi, které uváděla při podání vysvětlení, pak

soud musí konstatovat, že správní orgány obou stupňů se přesně těmito okolnostmi zabývaly naopak velmi podrobně (viz str. 5-7 napadeného rozhodnutí, str. 3-6 prvostupňového rozhodnutí). Přestože soud nesdílí místy až příliš paušalizující argumentaci správních orgánů ohledně intenzity porušení právních předpisů při neoprávněném pobytu na území, tak jejich celkový závěr o zhodnocení míry dopadů ukládané povinnosti považuje za správný. V souvislosti s pobytem žalobkyně na území České republiky lze jen těžko uvažovat o realizaci nějakého rodinného života, neboť sama žalobkyně uvedla, že celá její rodina, tj. manžel i děti žijí na Filipínách, kde navíc mají i dům. Nezmínila-li se žalobkyně ani o žádných jiných blízkých osobách žijících v Česku, pak nelze ani podpůrně uvažovat o jiných významných sociálních vazbách. Jediné pojitko mezi rodinou žalobkyně a jejím pobytem v Česku představuje uskutečňování výdělečné činnosti a z toho plynoucí podpora rodiny žijící na Filipínách. Jak ovšem přiléhavě uvedly správní orgány obou stupňů, na opatrování příjmů na území Česka není právní nárok a nelze to považovat ani za základní lidské právo. Nadto ani žalobkyně nevysvětlila, proč jsou na ní její rodinní příslušníci závislí výživou, když jsou všichni již v dospělém věku (děti ve věku 18, 19, 21 a 23 let). Pokud jde o závazky z úvěru od české banky, pak vzhledem k moderním prostředkům (jako např. elektronické bankovníctví) není možnost plnění tohoto závazku svázána výlučně s pobytem na konkrétním území. Naopak, pokud by žalobkyně opustila území, pak tato situace je nevýhodná spíše pro jejího věřitele (tj. banku poskytující úvěr), neboť právě jemu se by v takové situaci omezily možnosti vymáhání případných neuhrazených závazků. Soud dále sdílí úvahu správních orgánů, že uložení povinnosti opustit území je podstatně mírnějším opatřením než správní vyhoštění, neboť i když je ukládá povinnost faktického vycestování, tak zároveň nenastávají jiné negativní právní důsledky, jako například důvod pro správní zajištění či pro záznam cizincových údajů do informačního systému (srov. str. 5 prvostupňového rozhodnutí), tedy učinily adekvátní úvahu o proporcionalitě. V této souvislosti není soudu zřejmé, jaká konkrétní mírnější či šetrnější opatření měla žalobkyně na mysli, když správním orgánům vytýkala, že o nich neuvažovali (viz čl. III. C na str. 11 žaloby). Soud tedy shrnuje, že argumenty žalobkyně týkající se okolností jejího rodinného a soukromého života považuje celkově nedůvodné. Uvedené ovšem nemění nic na tom, že v době rozhodování žalovaného byl pobyt žalobkyně na území legální (viz výše odst. 15 až 24 výše), a právě pro tento důvod napadené rozhodnutí neobstojí.

30. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 18 580,5 Kč (výrok II). Tato částka se skládá ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 4 000 Kč (3 000 Kč poplatek za žalobu a 1 000 Kč poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě) a nákladů zastoupení ve výši 14 580,8 Kč. Ty tvoří odměna za tři úkony právní služby ve výši 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a podání repliky podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], dále jeden půlúkon ve výši 1 550 Kč [za podání návrhu na přiznání odkladného účinku podle § 11 odst. 2 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu], a dále náhrada hotových výdajů za čtyři úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož zástupce žalobkyně je společníkem advokátní kanceláře, která je plátcem DPH, je součástí nákladů žalobkyně též náhrada této daně ve výši 2 530,5 Kč, kterou je její zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Náhradu nákladů řízení soud uložil žalované zaplatit

žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 5. června 2023

Mgr. Josef Straka, v. r.
samosoudce